

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 314/2022-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **EOS KSI Slovensko, s. r. o.**, Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 53 255 739, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Dolejš, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 35 Ek 2614/2021 z 23. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. novembra 2021 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 35 Ek 2614/2021 z 23. septembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ tiež navrhoval zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ ďalej žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie z 8. júla 2021 sa sťažovateľ domáhal od povinného vymoženía sumy 505,23 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok č. k. SRSAspA 02009/17 zo 7. septembra 2017 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, rozhodcom Mgr. Richardom Mošaťom, LL.M. (ďalej len „exekučný titul“).

3. Uznesením okresného súdu č. k. 35 Ek 2614/2021 z 10. augusta 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom bol návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie zamietnutý podľa § 53 ods. 3 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej

činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže v tejto veci existuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania spočívajúci v prekážke už skôr právoplatne rozhodnutej veci. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením vydaným sudkyňou okresného súdu.

4. Prvý návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie bol vedený na okresnom súde pod sp. zn. 6 Ek 1174/2018 a bol zamietnutý z dôvodu, že exekučný titul nie je spôsobilý na vykonanie exekúcie, keďže bol vyhotovený rozhodcovským súdom ako pôvodný elektronický dokument, a nie ako pôvodný listinný dokument v zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“). Tým, že nebola dodržaná predpísaná listinná podoba rozhodcovského rozhodnutia, je exekučný titul nevykonateľný. Keďže predmetom nového návrhu je ten istý exekučný titul medzi tými istými účastníkmi konania, dospel okresný súd k záveru, že je potrebné nový návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu *res iudicata*, t. j. prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ sa vôbec nestotožňuje s právnym záverom okresného súdu. Považuje za nesprávny postup okresného súdu, ktorý § 230 Civilného sporového poriadku vyložil v prípade exekučného konania tak, že každé rozhodnutie o zastavení exekučného konania s totožným exekučným titulom je prekážkou právoplatne rozhodnutej veci, čo je podľa neho v rozpore so zákonom (v určitých prípadoch zákon upravuje podmienky podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie, ako napr. v starých exekúciách) a s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (v prípade späťvzatia návrhu alebo jeho odmietnutia). V zmysle ustálenej súdnej praxe procesné rozhodnutia (zastavenie konania, odmietnutie či zamietnutie návrhu) nepredstavujú prekážku *res iudicata* v prípade nového podania vo veci samej. Podľa sťažovateľa „*pokiaľ by sme právne závery okresného súdu aplikovali na každé exekučné konanie, nebolo by možné, aby oprávnený vzal návrh na vykonanie exekúcie späť a následne si svoje právo opätovne uplatnil, nakoľko by to podľa názoru exekučného súdu predstavovalo prekážku právoplatne rozhodnutej veci.*“.

6. Podanie návrhu na vykonanie exekúcie s vadou by podľa názoru prezentovaného okresným súdom znamenalo, že po zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie pre odstrániteľnú vadu už by nebolo možné si opätovne pohládávku uplatniť ani po odstránení danej vady. Sťažovateľ podal nový návrh na vykonanie exekúcie, pričom tvrdí, že odstránil vady, pre ktoré bol zamietnutý jeho predošlý návrh na vykonanie exekúcie v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6 Ek 1174/2018, čím sa zmenil skutkový stav. Sťažovateľ priložil k novému návrhu na vykonanie exekúcie exekučný titul vo forme ustanovenej zákonom v zmysle § 40 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní spolu s preberacím protokolom, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že sťažovateľ ako oprávnený daný exekučný titul prevzal. Podľa názoru sťažovateľa „*odmietnutie návrhu na vykonanie exekúcie pre vadu návrhu, ktorý sťažovateľ v ďalšom návrhu odstránil nemožno v žiadnom prípade považovať za už právoplatne rozhodnutú vec nakoľko rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím vo veci samej a zároveň skutkový*

stav sa zmenil odstránením vady prvotného návrhu.“. Sťažovateľ sa preto domnieva, že exekučný titul spĺňa všetky zákonné náležitosti a je spôsobilým podkladom na podanie návrhu na vykonanie exekúcie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. K otázke vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa ústavný súd vyjadril, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

9. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

10. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

11. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojoľni (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne preprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

12. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Zároveň ústavný súd posúdil zlučiteľnosť obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu s limitmi v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta, a to v rozsahu naznačenom v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia. Inými slovami, posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

13. Vyšší súdny úradník v relevantnej časti svojho uznesenia uviedol, že v skoršom exekučnom konaní vedenom na podklade rovnakého exekučného titulu bol uznesením okresného súdu č. k. 6 Ek 1174/2018 zo 4. januára 2019 (právoplatným 2. februára 2019) zamietnutý návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie z dôvodu spočívajúceho v nedostatku vyhotovenia exekučného titulu v zákonom predpísanej forme a jeho riadneho doručenia oprávnenému. Exekučný titul preto nespĺňal náležitosti podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. V novom exekučnom konaní bol podkladom na vymoženie pohľadávky rovnaký exekučný titul, vo vzťahu ku ktorému bol už skôr právoplatne zamietnutý návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie. Z tohto dôvodu vyšší súdny úradník zastával názor, že táto skutočnosť predstavuje prekážku *res iudicata*.

14. Po posúdení sťažnosti sťažovateľa, v ktorej vzniesol rovnaké námietky ako v ústavnej sťažnosti, sa sudkyňa okresného súdu v napadnutom uznesení stotožnila so závermi vyššieho súdneho úradníka. Sudkyňa okresného súdu uviedla, že exekučné konanie môže predstavovať prekážku *res iudicata* len vo vzťahu k inému exekučnému konaniu. Nie každé rozhodnutie exekučného súdu vo veci však založí prekážku *res iudicata*. Ak exekučný súd zistí, že medzi tými istými účastníkmi už bolo vedené exekučné konanie, ktoré sa právoplatne skončilo, je potrebné skúmať povahu tohto rozhodnutia pred tým, než sa rozhodne o existencii nedostatku podmienok konania. Z tohto záveru exekučného súdu vyplýva, že nepovažuje každé predchádzajúce skončené exekučné konanie za také, ktoré by zakladalo prekážku *res iudicata*, ako to nesprávne tvrdí sťažovateľ.

15. V predchádzajúcom uznesení č. k. 6 Ek 1174/2018 zo 4. januára 2019 okresný súd okrem iného skonštatoval, že v zmysle § 40 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní exekučný titul nemal požadovanú písomnú formu, a preto neexistuje v listinnej podobe. Rozhodcovský spis bol okresnému súdu predložený len v elektronickej podobe (originál spisu v listinnej podobe, a tým ani originál rozhodcovského rozsudku v listinnej podobe súdu teda predložené neboli z dôvodu ich neexistencie). V elektronickej podobe sa exekučný titul nachádza len ako pôvodný elektronický dokument autorizovaný rozhodcom a doložka právoplatnosti a vykonateľnosti vyhotovená 12. januára 2018 sa v rozhodcovskom elektronickej spise nachádza len ako samostatný pôvodný elektronický dokument. Vzhľadom na absenciu originálneho rozhodcovského rozsudku v listinnej podobe nebolo preukázané, že zaručená konverzia rozhodcovského rozsudku bola vykonaná z dokumentu v listinnej podobe, ktorý je originálom alebo úradne osvedčenou kópiou originálu listinného rozhodcovského rozsudku [v zmysle § 38 ods. 2 písm. c) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) je možné na účely zaručenej konverzie použiť len taký dokument v listinnej podobe, ktorý je originálom alebo úradne osvedčenou kópiou]. Navyše okresný súd nepovažoval z rozhodcovského spisu za preukázané, že by rozhodcovský súd doručoval rozhodcovský rozsudok oprávnenému v listinnej podobe (a ani nijako inak). Rozhodcovský rozsudok nebol v danom prípade vyhotovený v zákonom požadovanej forme, a preto nemohol byť

ani účastníkom rozhodcovského konania riadne doručený. Z tohto dôvodu nemohli nastat' ani následky doručenia, a preto rozhodcovský rozsudok ani nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Z tohto dôvodu rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Okresný súd zastával názor, že absentovala základná náležitosť daného exekučného titulu, ktorou je zákonom predpísaná písomná forma. Ak táto nebola dodržaná, daný exekučný titul nemôže existovať.

16. Sudkyňa okresného súdu ďalej konštatovala, že predchádzajúce uznesenie okresného súdu vyvoláva všetky dôsledky právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Ak okresný súd právoplatne posúdil, že je daná taká vada exekučného titulu, ktorá je neodstrániteľná, na jeho podklade exekúciu nemožno viesť, ani keby sa zmenili skutkové okolnosti prípadu. Sťažovateľ nesprávne stotožňuje formálnu vykonateľnosť exekučného titulu s existenciou exekučného titulu. Pri nedostatku formálnej vykonateľnosti (nevyznačená alebo nesprávne vyznačená doložka vykonateľnosti), ktorý vedie k zamietnutiu návrhu na vykonanie exekúcie, nevytvorí rozhodnutie o zamietnutí návrhu prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Oprávnený sa preto môže po odstránení nedostatku formálnej vykonateľnosti exekučného titulu domáhať vykonania exekúcie novým návrhom na vykonanie exekúcie. Neexistencia exekučného titulu je ale takým nedostatkom, ktorý nemožno reparaovať (čo raz neexistuje, neexistuje navždy). Predchádzajúce uznesenie okresného súdu preto vytvorilo prekážku rozhodnutej veci, ktorú nemožno odstrániť. Je vylúčené, aby si sťažovateľ opätovným návrhom na vykonanie exekúcie uplatnil nárok z totožného exekučného titulu, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, že neexistuje.

17. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ tvrdil, že odstránil vady, ktoré boli exekučným súdom už skôr vytknuté. Zo súdneho spisu okresného súdu, ku ktorému ústavný súd získal prístup, vyplýva, že jednou z príloh bolo aj potvrdenie rozhodcovského súdu z 21. septembra 2021 o doručení 321 rozhodcovských rozhodnutí právnomu zástupcovi sťažovateľa, ktorý svojím podpisom potvrdil prevzatie týchto rozhodcovských rozhodnutí (exekučný titul, na základe ktorého sa sťažovateľ domáha vymoženía peňažnej pohľadávky v danom exekučnom konaní, má poradové číslo 208, pozn.). Ústavný súd konštatuje, že týmto dôkazom sťažovateľ mohol odstrániť nanajvýš tú vadu, že z rozhodcovského spisu okresný súd nepovažoval za preukázané doručenie exekučného titulu sťažovateľovi v listinnej podobe. Aj podľa názoru ústavného súdu ale sťažovateľ neodstránil primárnu a okresným súdom v prvom uznesení zistenú vadu, a to neexistenciu exekučného titulu v písomnej forme (aj z dôvodu neexistencie rozhodcovského spisu v písomnej forme) a z toho plynúce nepreukázanie toho, že zaručená konverzia exekučného titulu do elektronickej formy bola vykonaná z jeho listinnej podoby podľa zákona o e-Governmente.

18. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť. Sudkyňa okresného súdu sa náležite vysporiadala s otázkou prekážky právoplatne rozhodnutej veci, dôvody, pre ktoré bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá, zreteľne sformulovala. Podľa názoru ústavného súdu preto právny záver sudkyne okresného súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľila od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Je zrejmé, že vo veci sťažovateľa sa okresný súd nestotožnil s jej argumentmi, a teda odôvodnenie ústavnej sťažnosti je v zásade iba polemikou s právnymi závermi okresného súdu.

19. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

20. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

21. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu